

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdila a JUDr. Brigity Chrastilové v právní věci **žalobce: V. M.**, zastoupen Mgr. Janou Gavlasovou, advokátkou, se sídlem Praha 4, Krajánkova 12, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra,** se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni č. j. 59 Az 25/2003 - 34 ze dne 5. 12. 2003,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci žalobce, advokátce Mgr. Janě Gavlasové, **se určuje** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 2150 Kč. Odměna bude vyplacena do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá kasační stížností rozsudek Krajského soudu v Plzni č. j. 59 Az 25/2003 - 34 ze dne 5. 12. 2003, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 1804/VL - 11 - P16 - 2001 ze dne 7. 11. 2001, jímž bylo podle § 25 odst. 1 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), zastaveno řízení o udělení azylu.

Stěžovatel ve své kasační stížnosti namítá, že podmínka pro zastavení řízení před žalovaným splněna nebyla. Stěžovatel byl předvolán k pohovoru na den 6. 11. 2001

a toto předvolání si převzal na adrese, na níž se zdržoval. O tom, že byl stěžovatel předvolán předtím k prvnímu pohovoru, nic nevěděl, oznámení o uložení zásilky neobdržel. Nevěděl tedy, že pohovor, na který se dostavil se zpožděním, je ve skutečnosti již druhým pohovorem, který s ním žalovaný hodlal vést. Ke druhému pohovoru stěžovatel přijel se zpožděním 45 minut, které bylo způsobeno poruchou vozidla, kterým se dopravoval. Tuto skutečnost stěžovatel ihned po svém příjezdu žalovanému sdělil, tedy vysvětlil, co způsobilo jeho zpoždění. Skutečnost, že své zpoždění stěžovatel odůvodnil a jakým způsobem tak učinil, ostatně nepopírá ani žalovaný. Stěžovatel tedy nesouhlasí s tím, že důvod svého nedostavení se uvedl až v rámci žaloby. Krajský soud, který o jeho žalobě rozhodoval, měl napadené rozhodnutí žalovaného zrušit, avšak neučinil tak. Krajský soud nesprávně posoudil právní otázku, když dovodil, že u stěžovatele šlo o zaviněné nedostavení se k pohovoru bez vážného důvodu. Stěžovatel je cizincem. V okamžiku, kdy se se zpožděním dostavil k nařízenému pohovoru, nemohl tedy ani ovlivnit ani zkontrolovat úřední záznam žalovaného, který do spisu učinil, a nemohl namítat ani jeho případnou nesprávnost. Teprve v okamžiku, kdy mu bylo doručeno rozhodnutí žalovaného, mohl řádně reagovat a vše vysvětlit. Z těchto důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření navrhuje zamítnutí kasační stížnosti pro nedůvodnost, neboť byla splněna podmínka pro zastavení řízení o udělení azylu podle § 25 odst. 1 písm. d) zákona o azylu.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zejména zjistil, že stěžovatel byl k pohovoru na den 2. 10. 2001 mezi 8.00 a 12.00 hodin pozván přípisem ze dne 10. 9. 2001, ten byl stěžovateli doručován do vlastních rukou na adresu „U. P. N. 3, P. 4“, tam nebyl zastižen a zásilka byla po uplynutí úložní doby vrácena. Podle údaje na vrácené zásilce bylo uložení zásilky oznámeno dne 19. 9. 2001. Stěžovatel se k pohovoru nedostavil. Následně byl stěžovatel pozván přípisem ze dne 5. 10. 2001, tuto pozvánku si také dne 12. 10. 2001 převzal. K pohovoru se měl stěžovatel dostavit dne 6. 11. 2001 v 9.00 hodin, podle úředního záznamu se stěžovatel tento den dostavil v 10,55 hodin. Ze spisu nevyplývá, že by stěžovatel nedostavení se v termínu zdůvodňoval. Dne 7. 11. 2001 pak žalovaný rozhodl o zastavení řízení, když vycházel ze skutečnosti, že stěžovatel se opakovaně bez omluvy nedostavil k pohovoru, přitom stav spisového materiálu neumožnil žalovanému ve věci rozhodnout. Z obsahu soudního spisu pak Nejvyšší správní soud zjistil, že toto rozhodnutí napadl stěžovatel opravným prostředkem, o němž rozhodl krajský soud jako o žalobě, a to tak, že žalobu zamítl. Rozsudek krajského soudu byl doručen stěžovateli dne 29. 12. 2003 a ten jej napadl kasační stížností dne 7. 1. 2004.

Stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), a kasační stížnost je tak podána osobou oprávněnou, přitom byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížnost je přípustná, neboť stěžovatel namítá kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. a takto uplatněným kasačním důvodům odpovídá i obsah kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud tedy napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti přezkoumal a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle § 25 odst. 1 písm. d) zákona o azylu se řízení o udělení azylu zastaví mimo jiné tehdy, jestliže účastník řízení se bez vážného důvodu opakovaně nedostavuje k pohovoru

(§ 23 odst. 2 téhož zákona) nebo neposkytuje informace nezbytné pro spolehlivé zjištění skutečného stavu věci a na základě dosud zjištěných skutečností nelze rozhodnout.

V posuzovaném případě bylo mezi stěžovatelem a žalovaným sporu o to, zda účastník řízení, tedy stěžovatel, se bez vážného důvodu opakovaně nedostavil k pohovoru, na který byl řádně předvolán. Dospěl-li přitom krajský soud na základě uplatněného žalobního bodu k závěru, že tato podmínka splněna byla, pak se nedopustil nezákonnosti při posuzování právní otázky, jak nyní stěžovatel namítá, ani neměl rozhodnutí žalovaného zrušit pro vady řízení, které mohly ovlivnit zákonnost rozhodnutí žalovaného. Pokud jde totiž o nedostavení se k prvnímu pohovoru, který se měl konat dne 2. 10. 2001, pak předvolání na tento pohovor bylo řádně doručeno, a sice v důsledku vzniku fikce. Skutečnost, že stěžovatel fakticky nevěděl, že pohovor, který se měl konat dne 6. 11. 2001, je ve skutečnosti už druhým pohovorem, a že tedy poté, kdy se na něj nedostavil, měl za to, že bude znovu na další pohovor pozván, nemůže být rozhodující. Pokud jde o druhý pohovor, ze spisu vyplývá, že se na něj stěžovatel dostavil se zpožděním 115 minut, aniž by nedostavení se v termínu (tj. v čase, kdy měl být pohovor zahájen) jakkoli do skončení správního řízení omluvil a zdůvodnil. Obsah správního spisu tedy neodpovídá stěžovatelovu tvrzení, že přijel později o 45 minut, tato skutečnost však není pro posouzení věci rozhodující. Tvrdí-li stěžovatel v kasační stížnosti, že ihned po svém opožděném příjezdu žalovanému sdělil, co způsobilo jeho zpoždění, ani tomuto tvrzení obsah správního spisu neodpovídá, stejně tak nelze z ničeho dovozovat, že by žalovaný omluvu a sdělení důvodů ze strany stěžovatele před podáním žaloby nezpochybňoval, jak nyní stěžovatel v kasační stížnosti tvrdí. Tato skutečnost však již pro posouzení této právní věci význam má. Pokud se totiž stěžovatel nedostavil k pohovoru v den a hodinu, kdy se k němu dostavit měl, a nijak tuto skutečnost neomluvil a nezdůvodnil, je nutno dospět k závěru, že vážné důvody nedostavení se, při nichž by aplikace § 25 odst. 1 písm. d) zákona o azylu byla vyloučena, žalovanému nepřednesl. Je to přitom právě účastník řízení před žalovaným, tedy stěžovatel, kdo má povinnost v případě nedostavení se k pohovoru žalovanému důvody, jejichž vážnost pak žalovaný hodnotí, sám předložit. Neučinil-li tak stěžovatel, stěží může obstát jeho argumentace, skutečně poprvé použitá až v žalobě, o zdržení způsobeném poruchou vozidla, kterým se k pohovoru dopravoval. Skutečnost, že je stěžovatel cizincem, tu nemůže obstát, stejně tak se nelze ztotožnit s tvrzením stěžovatele, že ve skutečnosti teprve v okamžiku, kdy mu bylo doručeno rozhodnutí žalovaného, mohl řádně reagovat a vše vysvětlit, když předtím nemohl ovlivnit obsah úředního záznamu vyhotoveného žalovaným, jenž je ve správním spisu založen. Nevyplývá-li ze správního spisu, že by se stěžovatel dožadoval kontroly úředního záznamu ani že by mezi dnem, kdy se měl konat druhý pohovor, a dnem vydání napadeného rozhodnutí žalovaného jakékoli výhrady k obsahu správního spisu uplatnil, pak mu nelze přisvědčit v tom, že neměl možnost důvody svého nedostavení se k pohovoru u žalovaného uplatnit. Proto lze uzavřít, že stěžovatel byl k pohovoru předvolán, nedostavil se na něj, aniž by v průběhu správního řízení jakýkoli důvod, jehož vážnost by žalovaný mohl posoudit, žalovanému sdělil. Důvod pro zastavení řízení podle § 25 odst. 1 písm. d) zákona o azylu tedy v případě stěžovatele byl dán a argumentace stěžovatele poprvé uplatněná až před krajským soudem za shora popsaných skutkových okolností nemůže obstát. Rozhodl-li tedy krajský soud o zamítnutí žaloby, pochybení, jaká nyní stěžovatel v kasační stížnosti namítá, se nedopustil.

Na základě shora uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. To by náleželo žalovanému. Protože však žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žalovanému, přestože měl ve věci plný úspěch, se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Stěžovateli byla usnesením krajského soudu č. j. 59 Az 25/2003 - 72 ze dne 14. 6. 2004 pro řízení o kasační stížnosti ustanovena zástupcem advokátka. Podle § 35 odst. 7 s. ř. s. Nejvyšší správní soud přiznal advokátce Mgr. Janě Gavlasové odměnu ve výši 2150 Kč - převzetí zastoupení včetně první porady s klientem a doplnění kasační stížnosti, to vše podle § 11 odst. 1 písm. b/ a d/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, k tomu dva režijní paušály po 75 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. dubna 2005

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu